

Proloog

Ik weet niet of iemand van jullie ooit geprobeerd heeft een boek te schrijven, maar ik kan je vertellen dat het knap lastig is. Vooral de inleiding. Serieus. Maar ja, ik ben er nu aan begonnen, en kan er niet zomaar meer mee stoppen. Bovendien blijf ik erbij dat dit verhaal er om vraagt om verteld te worden. Als je het niet gelooft, prima. Ik zou het ook niet geloven als ik er niet zelf deel van uit had gemaakt. Zelfs nu nog vraag ik me soms af, of het eigenlijk allemaal wel echt was...

Oké, laat ik me even voorstellen. Ik ben Noa, nu vijftien jaar oud. Ik ben een heel normaal meisje dat eigenlijk helemaal niet zo geweldig of bijzonder schrijft en als je me een aantal jaar geleden had gevraagd, of ik dacht dat ik ooit een boek zou uitgeven, had ik heel hard nee geschud. Dat soort dingen stond niet op mijn programma.

Maar twee jaar geleden, in de brugklas, is er iets ongelooflijks gebeurd. Iets wat mijn leven heeft veranderd, en dat van mij niet alleen. Iets wat ik nu, twee jaar later, heb besloten te vertellen. Ik hoop, dat ik dat goed heb gedaan. Ik wéét, dat ik het niet perfect heb gedaan. Ik kan onmogelijk alles precies zo vertellen, als het is gebeurd, want ik was niet overal bij. Dus mochten er dingen in staan die niet helemaal kloppen met de werkelijkheid: sorry. Ik ben ook maar een meisje, een heel gewoon meisje van vijftien, en ik vind dit dood-

eng.

Toch hoop ik dat jullie dit verhaal met plezier zullen lezen en me niet meteen voor gek verklaren om wat ik allemaal beweert. Want ik zweer je, dit is allemaal, zonder uitzondering, echt gebeurd.

Dus laat ik bij het begin beginnen, fietsend door het bos op Ameland.

1

Lely trapte zo hard als ze kon, maar kon niet verhinderen dat de luidruchtige groep vóór haar steeds kleiner werd. Waarom deden ze dan ook nooit een beetje rustig?

‘Wacht op mij!’ Haar stem sloeg over. ‘Ik kan niet zo snel!’

Maar ze hoorden haar niet. Lely gromde en probeerde nog harder te gaan, maar ze was op. Hijgend stopte ze met trappen.

‘Weet je wat? Bekijk het maar,’ zei ze hardop.

Ze keek om zich heen. Eigenlijk was het hier best mooi. Het bos was groen, de bloemen kleurig, de lucht was strakblauw met enkele wolkjes die op schapen leken. Lely ontspande zich en dacht terug aan het begin van het kamp, waar ze nu met haar klas op was...

Ze waren vroeg vertrokken. Druk pratend en lachend stapte klas 1J de wachtende bus in, Lely achteraan. Ze liep alleen. Lely liep *altijd* alleen. Maar vandaag kon dat haar niets schelen, want ze gingen op kamp! En dat was niet alleen leuk, het zou hen misschien ook dichterbij elkaar brengen. Tenminste, dat zei haar mentrix. Of ze daar gelijk in had? Lely was er niet zeker van. Maar goed, wat had ze te verliezen? Misschien had ze wel gelijk... Het zou in ieder geval een bijzondere ervaring worden. Toch?

Het pad splitste zich.

Ze schrok op uit haar gedachten en trapte op de rem. Wat nu? Ze zag haar klas nergens. Haar ogen schoten heen en weer tussen de paden. Links was een pad dat terug leek te gaan in de richting vanwaar ze gekomen was. Rechts leidde een pad recht een extra donker stukje van het bos in.

Misschien waren er bandensporen? Ze keek omlaag, maar zag niks, op geen van de paden. Stik! Wat moest ze nu?

‘Hallo?’ riep ze onzeker. ‘Zijn jullie daar? Welke kant zijn jullie opgegaan? Lisa? Noa? HALLO?!’

Geen antwoord. Uiteindelijk hakte ze de knoop door.

‘No way dat ik terug ga,’ zei ze bij zichzelf. ‘Ik neem het rechterpad.’

Ze sloeg af en verdween in het donker.

‘Hèhè, eindelijk, weer terug!’ zuchtte Lisa dramatisch. ‘Ik kán niet meer! Als ik had geweten dat we zoveel moesten fietsen op kamp, dan was ik niet meegegaan hoor!’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Kom op, zo ver was het toch niet? Naar school is twintig kilometer. Ik ben al lang blij dat we niet met vreselijke tegenwind over de dijk hebben moeten fietsen.’

Grijnzend keek ik haar aan. ‘Hoewel... Misschien doen we dat nog wel!’

‘Ah nee!’ Lisa plofte op het gras neer. ‘Dat meen je niet!’

‘Dit is Ameland, Lis,’ zei Christy lachend. ‘Kom mee, ik ruik vers brood!’

‘Waar is Lely eigenlijk?’ vroeg Lisa opeens. We zaten aan tafel te lunchen, en mijn gedachten zweefden net naar hogere sferen, waar onder andere mijn vriendje Nino een rol in speelde, toen Lisa dat zei.

‘Lely?’ Ik keek de tafel rond. ‘Je hebt gelijk, ze is er niet. Zou ze nog niet terug zijn?’